

Olv.: Péld 31,10-13.19-20.30-31 – 1Tessz 5,1-6 – Mt 25,14-30
Példabeszéd az öt talentumról

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek!

Szép késő őszi idő van. Az emberek betakaríthatják a termést. Tele van hálával a szívünk, mert semmi sem akadályozta, hogy leszüreteljék a termést. Tavasszal örülünk, amikor virágzó fákat látunk. Milyen fájdalmas, ha nincs belőlük termés. Ugyan mivel magyarázható ez?

*Isten azt várja tőlünk, hogy gyümölcsöt hozzon az életünk,
hogy kiteljesedjen az életünk jócselekedetekben.*

Az az ember, akinek nincsenek jótettei az olyan, mint egy virágzó fa, de mi haszna? Kérjük a jó Isten segítségét, ha már időt kapunk, akkor ez az idő kegyelmi idő legyen egymás javára, egymás öröme. Tegyük jót, amíg időnk van.

Ezt a szentmisét egy fiatalon elhunyt testvérünkért ajánljuk fel. Neki kevés időt adott az Isten. Imádkozzunk, hogy jutalmazza meg rövid életében tett jótetteit.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Isten öröme hív bennünket, a vele való találkozásra és találkozásra egymással. Akinek ez sikerül, az boldog ember. Egyedül elszigetelődve nem lehet élni. Csakhogy mi emberek nagyon jól tudjuk, hogy minden kapcsolatnak ára van. Sajnos igen sokszor az emberek úgy gondolják, hogy a másik az én adósom, a másiktól várja nagyon sok ember a kezdeményezést, vagyis vár. Lépjen a másik. Tegye a másik nekem, felém azokat a gesztusokat, amik nekem jólesnek. Csakhogy az élet nem így működik. Az életéről mindenki maga rendelkezik. Az, hogy a másik milyen azt nem tudom befolyásolni, legfeljebb a kedvességgemmel. Ha már én kedves vagyok, vagyis figyelek arra a másikra, abban a pillanatban ez már kapcsolatteremtés.

Isten bennünket öröme hív

Az elmúlt hetekben vasárnapról-vasárnapra arról hallottunk, hogy az Isten lakomát akar velünk, nagy közös ünneplést. Ennek a közös lakomának, ennek az ünneplésnek a lényege, hogy az Isten megajándékoz bennünket a bizalmával, hozzánk lép, kapcsolatot teremt velünk, asztalhoz ültet bennünket. Nem sírásra teremtett az Isten. Nem arra, hogy az ember állandóan azzal foglalkozzon, hogy milyen feladatai vannak, milyen terhei vannak. A feladatok - feladatok, azokat meg kell oldani, a terhek - terhek, azokat el kell hordozni. Az élet ajándék. Vannak jó napok és vannak rossz napok. Vannak súlyos feladatok, amik akár megoldhatatlanok az ember számára és vannak másmilyenek, amiket könnyedén vesz az ember, akár mint akadályt.

Hogyan gondolkodjunk, hogy megfeleljünk Isten elvárásainak?

A mai vasárnap ebben a témakörben egy nagyon izgalmas kérdést vet fel. Arról van szó, hogy hogyan gondolkodjunk az életről. Mi a feltétele annak, hogy megfeleljünk - nevezzük most

így - a nagy Úrnak. Megfeleljünk az Ő elvárásainak. Az Ő gondolatai életünk eligazítói legyenek. Ebben az esetben egymással is Isten akarata szerinti kapcsolatunk lesz. Ahhoz, hogy ennek megfelelhessünk, két fogalmat tegyünk magunkévá. Mind a kettő nagyon jelentős életünk alakításában. Az egyik fogalom: a ránk bízott kincs. A másik: a visszatérítés.

Az egyik fogalom: A ránk bízott kincs

Az életünkről van szó. A ránk bízott kincs azt jelenti, *hogy az ember valamit nem tulajdonként kap, hanem valamit birtokol.* A modern embernek ezt a bibliai fogalomrendszert jobban meg kellene értenie, mert sem az életünk, sem a javaink nem a tulajdonunk. Az istentelen ember ezt a fogalmat, a tulajdont hangsúlyozza. Az istenes ember, a bibliás ember birtokol.

***Semmi sem a miénk tulajdonként,
hanem ajándékképpen kapjuk az életünket is
és mindent, amit földi életünk során szerzünk.
Birtokoljuk egy ideig.***

A másik fogalom: A visszatérítés

Ebben az istentelen világban lépten-nyomon a szolidaritásról beszélnek. Nagyon sokszor hallunk erről. A szolidaritás az istennélküli világ fogalma. Egyébként nagyon szép fogalom. Csak azért találták ki, mert az emberek elhagyták az Istent és elfelejtették azt az eszmerendszert, amit az Isten elgondolt nekünk.

***Ez a fogalom azt jelenti, hogy semmi sem a miénk.
Következésképpen, ha valakinek valamit adunk,
akkor nem ajándékozunk az illetőt,
hanem visszatérítjük azt, amivel az Istennek tartozunk.***

Az ajándékozás azt jelenti, hogy az enyémből adok.
Mid van, amit nem kaptál? Nem kaptuk az életünket?
Akkor most ne büszkélkedjünk azzal,
hogy nagylelkűek vagyunk meg áldozatkészek vagyunk.
Azt adjuk a másinak, amit az Isten nekünk ajándékképpen adott,
vagyis visszatérítjük azt, ami nem is a miénk. Ugyanígy vagyunk a javainkkal is.

Ajándékozás akkor történik, amikor az enyémből adok, vagy az enyémet adom. Valójában nem az enyém. Semmisem az enyém. Egy időre birtokolom, és ha valakinek adok, akkor visszatérítem azt valakinek a javára, ami nem is az enyém. Nagyon fontos, hogy ez a fajta gondolkodás határozza meg az életünket. Különben nem értjük ezt a példabeszédet. Halljuk évről-évre, évtizedeken keresztül, kiskorunktól kezdve életünk végéig és még mindig nem értjük.

A Gazda emberekre bízta javait

Arról van szó, hogy ez a Gazda – egyébként ókori képi megközelítése a lényegnek, a Bibliában is szerepel, - elmegy messzire és emberekre bízta javait. Amikor visszajön, akkor számadást tart velük. Rengeteg szópárt lehetne ezzel kapcsolatosan mondani. Csak egyetlen egy ezek közül. Akik ezeket a kincseket megkapják, azok közül valaki szereti a Gazdát és van, aki fél a Gazdától. Aki szereti, az egészen másképpen birtokolja azt, amit kap, aki meg fél Tőle az valójában nem is birtokolja azt, amit kap. Elássa. Mondja: tudtam, hogy ilyen és ilyen vagy. Valójában miről van szó?

***Arról van szó, hogy aki szereti az Urat,
az bátran kockáztat, aki nem szereti, az fél tőle.***

Az emberi kapcsolatokról

Miért nem lehet szeretni?

Ha az ember szeret, akkor vállalja a szeretetben kapott sebeket is,
mert csak az kap sebeket, aki szeret.

Aki nem szeret, az nem kap sebeket.

Csak attól kaphatok sebeket, akivel szeretetkapcsolatom van.

Akivel nincs ilyen kapcsolat, megrántom a vállamat, na és mondj, amit akarsz, nem érdekel. Rendkívül izgalmas ez a kérdés is. A világ szeretetlensége erről szól. Félünk egymástól. Nem merjük vállalni a kockázatot az emberi kapcsolatainkban. Előfordulhat az, hogy emberek egymás mellett élnek egy életen keresztül és abszolút nem igaz, hogy szeretik egymást, mert védik magukat, nehogy sebeket kapjanak. Mit jelentenek a meggyógyult sebek? Erről is már sokat elméltünk.

A történetben előjön ez: Tudtam, hogy szigorú Ember vagy. Aratsz ott is, ahol nem vetettél, szüretelsz ott is, ahol nem ültettél. Akinek van, annak még adnak, akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van. Igyekeznek okoskodni. Jézus nem foglalkozik ezekkel. Még csak nem is válaszol rá. Miért? Azért, mert az életnek számtalan olyan kérdése van, amire nincs magyarázat. Legfeljebb kiagyalunk ilyen meg olyan teóriákat.

A vezetők hibáiról

Jézus a vezetők miatt mondta el ezt a példabeszédet. A vezetők nem törődtek a néppel. Az ő dolguk lett volna, hogy áthagyományozzák az értékeket, a vallási hagyományokat. E helyett a hatalmukra gondoltak. Az írástudók a helyett, hogy tanították volna a népet, állandóan tanulmányozták az írásokat és olyan agyafürtan fogalmazták meg a törvényeket, mint ma a jogászok. A farizeusok, akiknek mindennél fontosabb volt a vallási szabályok rögzítése és ezeknek a betartása, az életben kegyetlenek és kemények voltak.

Róluk szól a történet, mert helytelenül gondolkodtak az életükről, a feladatukról.

Mi gondoljunk arra, hogy az élet, az idő kegyelem.

Az élet Isten ajándéka. Az élet növekedni akar. Az élet gyümölcsöt akar hozni.

Ha nem növekedik az élet, ha nem hoz gyümölcsöt, akkor valami nagy baj van.

Ha az ember szeret, ezzel vállalja a kockázatot

és tudja azt, hogy nem leereszkedik, hanem visszatérít.

Minő fájdalmas, amikor az emberek kiesnek ebből a gondolkodásból és *elveszítik a hitüket*. Sokszor hallja az ember ezt a fordulatot. A hitünket nem lehet úgy elveszíteni, mint egy kulcsomót vagy, ahogy a pénztárcáját elveszíti az ember. Hitünket másképpen veszítjük el.

Úgy veszítjük el a hitünket, hogy a hitünknek nincs köze az életünkhöz.

A hitünk nem határoz meg semmit az életünkben.

Ez akkor történik, amikor engedünk a kényelmünknek,

amikor engedünk az önzésünknek, amikor engedünk az emberi tömjénezéseknek.

Amikor a hitünk nem határoz meg semmit a mindennapjainkban,

akkor ez azt jelenti, hogy elvesztettük a hitünket.

A széles útra tévedünk és nem vállaljuk a keskeny ösvényt.

*A keskeny ösvény az, ahol az ember tudja azt, hogy minden ajándék
és adósai vagyunk Istennek és ezt az adósságot egymás felé törlesztjük.
Ha ez sikerül, akkor boldogok vagyunk, akkor örömünk van,
akkor nem hiányzik semmi!*

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek!

Azt kívánom mindnyájunknak, hogy helyesen gondolkodjunk az életünkről, javainkról, pénzünkről ebben a világban. Ahogy hallottuk a történetben, azé a haszon, akié a kincs. Ezen az alapon működnek a bankok. Ha én beteszek a bankba pénzt, akkor azt mondják, hogy 10 % kamatot kapok. A kamat az enyém, akié a pénz. Aztán, hogy ők még mi mindent tudnak ebből a pénzből a maguk javára fordítani, az egy más dolog.

Mindenképpen fontos, hogy helyesen gondolkodjunk az életünkről. Az életünk az Istené. Minden, ami létre jön általunk, az mind az Istené és mi csak birtokoljuk az életet, a javakat és ebből jól, vagy kevésbé jól élünk. Ennyi. Nem azért élünk, hogy fölhalmozzunk akármit, mert az nem a miénk. Miénk a lehetőség, hogy élhetünk. Nagyon fontos ezekről helyesen gondolkodni. Kívánom a Testvéreknek, hogy jóra fordítsák az életüket!

+ Á L D Á S +